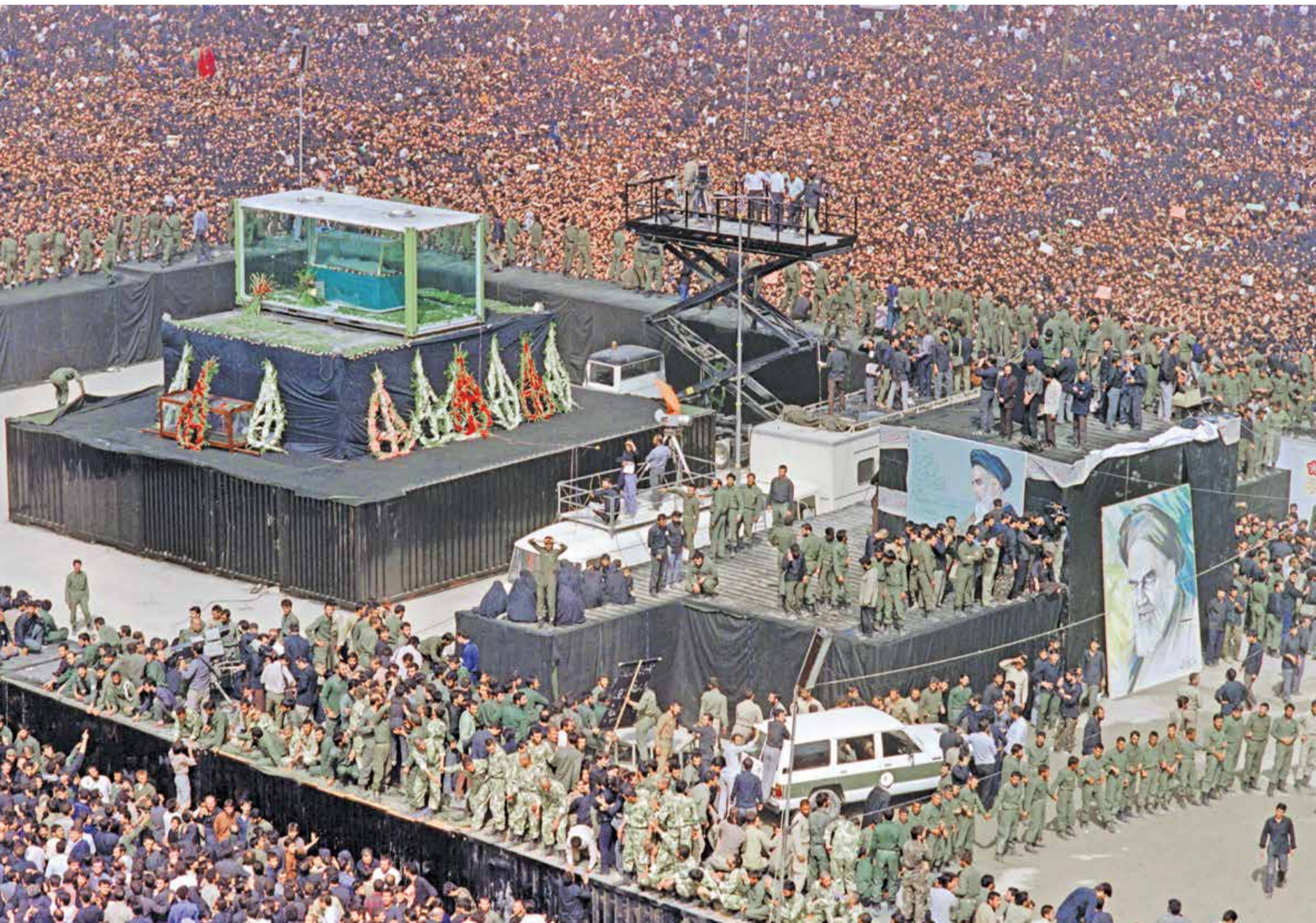
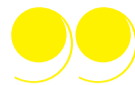

همه تیم‌های رسانه‌ای بسیج شده بودند. اگر یادتان باشد، پیکر امام را در مصلاي تهران گذاشتند که مردم بتوانند با ایشان وداع کنند. این مراسم را رادیو و تلویزیون دائم پوشش می‌داد

برنامه رادیویی ما تا چهلیم امام ادامه داشت. پس از چهلیم هم ویژه برنامه‌ای با نام مرثیه آفتاب تولید شد با محوریت پیوند عمیق عاطفی مردم با امام و نقش کارزماتیک ایشان در انقلاب و بین مردم که مورد استقبال هم قرار گرفت. گروه رسانه‌ای دیگری هم بعد از مراسم تشییع در مزار حضرت امام حضور داشتند. اما برنامه‌های رسانه‌ای تا قبل از تشییع در مصلاي بود. برنامه‌های تشییع قصه مفصل دیگری دارد.

دو گروه از صداوسیما آنجا مستقر شدند. واحد سیار از واحد رپرتاژ شبکه هم آنجا به صورت دائمی مستقر شد. گروه‌های گزارشگر رادیویی تا یکی دو روز به صورت مداوم مراسم را پوشش زنده می‌دادند. پس از آن در میان برنامه‌ها اخبار مراسم ارتحال امام را گزارش می‌دادند. اخبار فوت امام (ره) اخبار حماسی و ویژه‌ای شده بود.

البته برنامه رادیویی ما تا چهلیم امام ادامه داشت. پس از چهلیم هم ویژه برنامه‌ای با نام مرثیه آفتاب تولید شد با محوریت پیوند عمیق عاطفی مردم با امام و نقش کارزماتیک ایشان در انقلاب و بین مردم که مورد استقبال هم قرار گرفت. گروه رسانه‌ای دیگری هم بعد از مراسم تشییع در مزار حضرت امام حضور داشتند. اما برنامه‌های رسانه‌ای تا قبل از تشییع در مصلاي بود. برنامه‌های تشییع قصه مفصل دیگری دارد.

از همان ابتدا آیا تصمیم‌تان بر این بود که آقای حیاتی خبر را بخوانند؟ شیفت‌شان بود.

دلیل خاصی نداشت؟

چون آقای حیاتی گوینده خوبی هم بود. از زمانی که امام به بیمارستان رفتند، تقریباً

بود. گفتند که داریم بیانیه فوت حضرت امام را می‌نویسیم و من قلمم نمی‌رود. من به آقای ایزدی گفتم که نامه را بنویسند. ابتدا بحث شد یک هفته صبر کنیم بعد خبر را اعلام کنیم اما در نهایت تصمیم بر این شد که صبح فردا، ساعت ۷ خبر را اعلام کنند و اول با قرائت قرآن شروع بخش شد تا مردم را آماده کنیم. وقتی قرآن خوانده شود، مردم خودشان متوجه موضوع می‌شوند. ۲ ساعت به صورت ممتد قرآن خوانده شد که همه مردم موضوع را متوجه شدند. البته قرائت قرآن در رادیو بود.

برای پوشش مراسم رحلت امام (ره) چه کردید؟

ستاد خبری بود. همه تیم‌های رسانه‌ای بسیج شده بودند. اگر یادتان باشد، پیکر امام را در مصلاي تهران گذاشتند که مردم بتوانند با ایشان وداع کنند. این مراسم را رادیو و تلویزیون دائم پوشش می‌داد. گروه‌هایی از بخش خبری صدا و سیما هم در مصلاي و هم در حسینیه جماران مستقر بودند. تعداد دقیق آنان را یادم نمی‌آید. در جماران گروه‌های مختلف رسانه‌ای می‌آمدند و می‌رفتند. آنجا شور و غوغایی برای تسلیت به حاج احمد آقا بود.

مردم به صدا و سیما اعتماد داشتند، طبیعتاً درست است. رادیو و تلویزیون از مردم خواست که برای سلامت امام دعا کنند ولی معمولاً اخبار منفی راجع به امام را کمتر پخش می‌کردیم. نمی‌گفتیم که حال امام بد است یا ایشان در روزهای آخر عمرشان هستند! مردم خیلی نگران امام بودند

پزشکی به این نتیجه رسیدند که امام دیگر رفتنی هستند. در آن زمان فقط گزارش پزشکی بود و ما سعی می‌کردیم که اخبار را در فضای عمومی به سمت بهبودی امام منعکس کنیم اما از ساعت ۴ بعدازظهر ۱۳ خرداد قطعی شد و گفتند که به مردم بگویید حال حضرت امام خوب نیست، همان شب حدود ساعت ۱۰ شب بود که امام فوت کردند. در مسیر تجریش تا جماران، جمعیت نشسته بودند. داخل جماران هم که رفته بودیم، خاطرمان است که آقای کربوبی سرش را می‌زد به دیوار و خیلی بی‌تابی می‌کرد. سیداحمد آقا طور دیگری رفتار می‌کردند. آقای خامنه‌ای و آقای هاشمی هم بودند. خبرگان رهبری را هم خبر کردند و آن شب همه در جماران بودند.

شب‌ی که می‌فرمایید چه شبی است؟

روز سیزدهم است. وقتی هم که خبر صداوسیما اعلام کرد مردم برای امام دعای ویژه کنند، ایشان نیم ساعت بعد از دنیا رفتند. صبح چهاردهم هم خبر را اعلام کردند. ما کمیته تبلیغات بودیم. در جلسه آقای خامنه‌ای کاغذی در دست داشتند، بالای برگه بسم الله الرحمن الرحیم و یک حدیث عربی نوشته شده

پس از جراحی امام، چقدر درگذشت ایشان محتمل بود؟

بالاخره پزشکان که صراحتاً حرف نمی‌زدند. وقتی از آنان درباره وضعیت بیماری امام سؤال می‌کردیم، می‌گفتند دعا کنید. آن طور نبود که کسی بیاید به صراحت بگوید که امام تا یک هفته دیگر بیشتر نیستند. اصلاً به این حالت نبود. کلیات مطرح می‌شد. مثلاً بیشترین حرفی که به ما می‌زدند این بود که دعا کنید. این دعا کردن معنا داشت. خبر بیماری امام، مانند اخبار ترور نبود. آن هم برای انتشار خبر، با توجه به اینکه چه شخصیتی ترور شده، مشکل داشتیم. امام که دیگر جای خود را داشتند. ما به طور کلی در جریان بیماری امام بودیم.

به صورت مستقیم چیزی نمی‌گفتند؟

البته آقای عارفی خیلی خوش بین بود ولی به نظر تیم پزشکی که جراحی کردند و دکتر فاضل هم عضو این تیم بود، سخنان این پزشکان با ما فرق می‌کرد.

بنابراین، صحبت خاصی نبود و فقط می‌گفتند که دعا کنید. اطلاعات بیشتری نمی‌دادند؟ خیر. از ساعت ۴ بعد از ظهر روز آخر، تیم